

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 185/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAK], [REDAKČNÝ ZNAK], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Eva Mišíková, s. r. o., Laurinská 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Eva Mišíková, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave vo veci vedenej pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015 a postupom prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 1 KPt 449/16/1100 a jej uznesením zo 17. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAK] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Eva Mišíková, s. r. o., Laurinská 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Eva Mišíková, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „vyšetrovateľ“) vo veci vedenej pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015 a postupom prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 KPt 449/16/1100 a jej uznesením zo 17. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti [REDAKOVANÉ] bolo vedené trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v podstate na tom skutkovom základe, že (citácia z napadnutého uznesenia prokurátorky krajskej prokuratúry, pozn.) „[REDAKOVANÉ] dňa 11. 05. 2011 v [REDAKOVANÉ] v priestoroch spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uzavrela ako kupujúca s pošk. [REDAKOVANÉ] ako predávajúcou kúpnu zmluvu podľa ust. § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka v platnom znení a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v platnom znení, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k rozostavanému bytu č. [REDAKOVANÉ] o výmere 439,32 m², nachádzajúceho sa na 8. poschodí rozostavanej stavby bytového domu na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... a to z výlučného vlastníctva predávajúceho do výlučného vlastníctva kupujúceho, pričom zmluvné strany sa dohodli na celkovej kúpnej cene vo výške 1.211.333,-Eur a kupujúci sa zaviazal uhradiť predávajúcemu kúpnu cenu... tak, že 1. splátka kúpnej ceny vo výške 713.333,-Eur bude uhradená kupujúcim na účet predávajúceho vedený v [REDAKOVANÉ]... po podpise záložnej zmluvy o zriadení záložného práva k predmetu kúpy v prospech [REDAKOVANÉ] a návrhu na vklad tohto záložného práva do katastra nehnuteľností a odovzdaní rovnopisu tejto zmluvy s úradne overeným podpisom predávajúceho kupujúcim v piatich vyhotoveniach

spolu s podpísaným návrhom na vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho do katastra nehnuteľností a 2. splátku kúpnej ceny vo výške 500.000,-Eur sa kupujúci zaviazal zaplatiť prostredníctvom hypotekárneho úveru poskytnutého kupujúcemu [REDACTED] a túto splátku poskytovateľ hypotekárneho úveru bezodkladne po splnení všetkých podmienok pre čerpanie schváleného úveru zašle na účet záložného veriteľa, ktorým je [REDACTED]. následne pošk. [REDACTED] dňa 19. mája 2011 podala na Správu katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu... pod číslom V-12269/11 návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností s priloženou Kúpnu zmluvou z 11. 05. 2011, pričom dňa 21. apríla 2011 v Bratislave bola uzavretá medzi veriteľom [REDACTED] a dlžníkom [REDACTED] zmluva o účelovom splátkovom úvere... zabezpečenom záložným právom k nehnuteľnosti s výškou účelového úveru 500.000,- Eur za účelom nadobudnutia financovanej nehnuteľnosti definovanej vo vyššie uvedenej kúpnej zmluve a so zabezpečením pohľadávky zriadením záložného práva k uvedenej nehnuteľnosti v celej výške, pričom [REDACTED] v rozpore s článkom II, bodom 2.2 kúpnej zmluvy, 1. splátku kúpnej ceny vo výške 713.333,- Eur neuhradila na účet vedený v [REDACTED]. ani iným spôsobom uvedenú platbu neuhradila, ale si zadovážila fotokópiu - Čestné prehlásenie pošk. [REDACTED] z 19. 05. 2011, že prevzala od [REDACTED] sumu 713.333,- Eur ako prvú časť kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy a Príjmový pokladničný doklad zo dňa 11. 05. 2011 o prijatí sumy 713.333,- Eur pošk. [REDACTED] od [REDACTED], čo však poškodená [REDACTED] poprela s tým, že napriek písomnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy z 1. 7. 2012 jej prvá splátky kúpnej ceny doposiaľ nebola uhradená, čím poškodenej [REDACTED]... vznikla škoda vo výške 713.333,- Eur.“.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uznesením sp. zn. 1 KPt 449/16/1100 z 13. júna 2016 podľa § 194 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) na základe sťažnosti obvinenej [REDACTED] zrušila uznesenie vyšetrovateľa ČVS: KRP-196/2-VYS-BA-2015 z 20. apríla 2016, ktorým bolo na základe pokynu dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava (ďalej len „okresná prokuratúra“) menovanej vznesené obvinenie

zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, a vyšetrovateľovi uložila, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Vyšetrovateľ uznesením ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015 z 29. júla 2016 na základe pokynu dozorujúceho prokurátora okresnej prokuratúry podľa § 215 ods. 1 písm. b) v spojení s § 215 ods. 4 Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci zastavil. Proti označenému uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania podala sťažovateľka v procesnom postavení poškodenej sťažnosť, ktorú prokurátorka krajskej prokuratúry napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny postupom vyšetrovateľa vo veci vedenej pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015 a napadnutým uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Vo svojej sťažnosti pomerne podrobne uvádza konkrétne výhrady proti zastaveniu trestného stíhania v predmetnej veci, ktoré uplatnila už v sťažnosti podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa z 29. júla 2016. Namietané porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu potom odôvodňuje okrem iného takto:

«V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (právo na inú právnu ochranu) a čl. 36 ods. 1 listiny mám právo na to, aby orgán verejnej moci môj podnet (sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania) prijal a o mojej sťažnosti riadne konal, pričom toto konanie musí mať určitú kvalitu. Pod príslušnou kvalitou konania rozumiem predovšetkým to, že sa príslušný orgán verejnej moci (prokurátor) bude mojimi „sťažnostnými dôvodmi“ riadne zaoberať a bez ohľadu na to, aký bude výsledok tejto jeho činnosti, mi na moje „sťažnostné dôvody“ odpovie takým spôsobom, z ktorého bude vyplývať, že tieto dôvody riadne posúdil a najmä že konal v zmysle zákona, teda v súlade s ustanovením čl. 2 ods. 2 ústavy. ... prokurátorka sa v napadnutom uznesení mojimi sťažnostnými dôvodmi riadne nezaoberala, objektívne ich nevyhodnotila a nedala na ne odpovede v dostatočnom rozsahu, pričom jej konaním došlo k porušeniu viacerých ustanovení Trestného poriadku...»

V súvislosti so zabezpečovaním požiadaviek vyvoditeľných zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je kľúčové, aby orgán verejnej moci poskytujúci a garantujúci túto ochranu postupoval pri výkone svojich právomocí objektívne... V danom prípade je zrejmé, že za účelom objektivizácie tvrdení jednotlivých subjektov trestného konania mali orgány činné v trestnom konaní k dispozícii aj ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré nevykonali a rozhodli na základe neobjektívnych vyjadrení svedkov patriacich k jednej z dvoch vzájomne si odporujúcich skupín dôkazov. Prokurátor následne napadnuté uznesenie odôvodnil len na základe vyhodnotenia takejto jednej skupiny dôkazov, čo nie je možné vyhodnotiť ako náležité odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci.

Postup uplatnený v napadnutom uznesení a v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo a jeho záver nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný...

Vychádzajúc z príslušných ustanovení Trestného poriadku (§ 46 ods. 1 TP) som mala právo domáhať sa v rámci tzv. adhézneho konania uplatnenia svojho nároku na náhradu škody v trestnom konaní. Vychádzajúc z čl. 46 ods. 1 ústavy a z čl. 36 ods. 1 listiny som mala právo na to, aby toto trestné konanie malo určitú kvalitu a aby o rozhodnutí o tomto trestnom konaní neboli odôvodnené pochybnosti a aby bolo založené na preskúmateľných a objektívnych dôkazoch. K takémuto konaniu postupom prokurátora pri napadnutom uznesení (a ani pri jemu predchádzajúcom postupe vyšetrovateľa) nedošlo...

Výrok o náhrade uplatnenej škody v rámci takéhoto (adhézneho, pozn.) konania (ktorý by sa dal považovať za rozhodnutie bez dôvodných pochybností) predpokladal zo strany orgánov činných v trestnom konaní (v nadväznosti na ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy) postup v súlade s ustanoveniami § 1 Trestného poriadku (tak, aby trestné činy boli náležite zistené), § 2 odsek 5 Trestného poriadku (prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel), § 2 odsek 6 Trestného poriadku (orgány činné v trestnom konaní konajú z úradnej povinnosti), § 2 odsek 10 Trestného poriadku (orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti), § 2 odsek 12 Trestného poriadku (orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne), § 119 odsek 1 písmeno a) a písmeno e) Trestného poriadku (v trestnom konaní treba dokazovať, či skutok má znaky trestného činu a tiež aj následok a výšku škody

spôsobenej trestným činom) a § 215 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku (podľa ktorého je možné trestné stíhanie zastaviť len vtedy, ak v rozsahu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, bolo vykonaným dokazovaním zistené, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci). Zároveň bolo potrebné rozhodnúť o skutku tak, aby rozhodnutie bolo preskúmateľné a nebolo založené na svojoľnej argumentácii, teda aby nebolo arbitrárne.

Prokurátor však na základe mnou podanej sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania (zo dňa 24. 06. 2016) vydal napadnuté uznesenie, čím jeho konaním (ale aj postupom prokurátora a vyšetrovateľa, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo) boli porušené všetky tieto ustanovenia Trestného poriadku, ktoré sú uvedené v predchádzajúcom odseku. Prokurátor a aj vyšetrovateľ nepochybne konali v rozpore s ustanovením čl. 2 ods. 2 ústavy a tým došlo k porušeniu môjho základného práva na inú právnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré je garantované okrem ústavy aj čl. 36 ods. 1 listiny.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. 1 KPt 449/16/1100-8, zo dňa 17. októbra 2016, a predchádzajúcim konaním vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave v konaní pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015, porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. 1 KPt 449/16/1100-8, zo dňa 17. októbra 2016, a vec sa jej vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny postupom vyšetrovateľa vo veci vedenej pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015 (ktorý vyústil do vydania uznesenia o zastavení trestného stíhania z 29. júla 2016) a napadnutým uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry, ktorým bola sťažnosť sťažovateľky ako poškodenej proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania zamietnutá, ako aj postupom, ktorý vydaniu napadnutého uznesenia predchádzal.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Podľa § 215 ods. 4 Trestného poriadku zastaviť trestné stíhanie podľa odseku 1 je oprávnený aj policajt, ak nebolo vznesené obvinenie.

Podľa § 215 ods. 6 Trestného poriadku obvinený a poškodený môžu proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania okrem odseku 1 písm. g) a obvinený aj odseku 3 podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona sa trestného činu podvodu dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu [podľa § 221 ods. 4 písm. a) Trestného zákona škodu veľkého rozsahu].

II.1 K sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľky v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal

popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (resp. mohol) domôcť (a aj sa domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka v procesnom postavení poškodenej mala možnosť v trestnom konaní vedenom vyšetrovateľom pod ČVS: KRP-169/2-VYS-BA-2015 využiť zákonom ustanovené procesné prostriedky na ochranu svojich práv (napr. postupom podľa § 210 Trestného poriadku), čo napokon (aj) podaním sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania urobila. Právomoc okresnej prokuratúry, resp. krajskej prokuratúry vykonávať dozor v prípravnom konaní, preskúmať postup policajta vo vyšetrovaní a napokon aj rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky proti meritórnemu rozhodnutiu vyšetrovateľa tak v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k postupu a rozhodnutiam vyšetrovateľa v označenom konaní.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade

s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľka namietané porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry odôvodňuje (v podstate) tým, že označené rozhodnutie je (v kontexte sťažovateľkou uplatnených námietok) nedostatočne odôvodnené a vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Ústavný súd vo vzťahu k výhradám sťažovateľky v prvom rade pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý (okrem iného) rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

Prokurátorka krajskej prokuratúry, rozhodujúc o sťažnosti sťažovateľky ako poškodenej proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania, sa v napadnutom uznesení stotožnila so závermi vyšetrovateľa, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie nie je trestným činom, a preto je potrebné trestné stíhanie zastaviť [§ 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku].

Právny záver, že konanie (v tom čase) podozrivej nenapĺňalo zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, odôvodnila prokurátorka krajskej prokuratúry v relevantnej časti napadnutého uznesenia najmä takto:

«Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Vyžaduje sa teda, aby páchatel' uviedol niekoho do omylu alebo využil niečí omyl, osoba konajúca v omyle alebo uvedená do omylu uskutočnila majetkovú dispozíciu, páchatel' alebo iná osoba v dôsledku tejto majetkovej dispozície získali prospech a konajúca osoba utrpela v dôsledku uskutočnenej majetkovej dispozície majetkovú škodu v zákonom požadovanej výške. Uvedením do omylu páchatel' predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci, pričom môže ísť o klamstvo alebo aj o nepravdivú informáciu. Podstatné

skutočnosti zamlčí páchatel', ktorý neuvedie pri svojom podvodnom konaní akékoľvek skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce alebo zásadné pre rozhodnutie podvádzanej osoby, pričom pokiaľ by tieto skutočnosti boli druhej strane známe, k plneniu z jej strany by nedošlo. Z uvedeného je zrejmé, že v omyle musí byť osoba uskutočňujúca majetkovú dispozíciu, plnenie.

V danom prípade uskutočňovala majetkovú dispozíciu (predaj nehnuteľností vo vlastníctve [REDAKOVANÉ]) predávajúca [REDAKOVANÉ], ktorá uzatvorila s kupujúcou [REDAKOVANÉ] kúpnu zmluvu zo dňa 11. 5. 2011 a následne, dňa 19. 5. 2011, podala návrh na vklad vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, v dôsledku čoho došlo k prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti na kupujúcu. Výsledky vykonaného vyšetrovania však neumožňujú prijať záver, že pri vykonávaní predmetnej majetkovej dispozície, v súvislosti s ktorou jej vznikla alebo mala vzniknúť majetková škoda vo výške 713.333 €, bola kupujúcou [REDAKOVANÉ] uvedená do omylu. Podvodný úmysel páchatel'a uviesť iného do omylu, následkom ktorého je spôsobenie majetkovej škody v zákonom stanovenej výške, by v danom prípade musel v konaní kupujúcej [REDAKOVANÉ] existovať už v čase, keď s poškodenou [REDAKOVANÉ] uzatvárala kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľnosti do vlastníctva kupujúcej, nakoľko práve v dôsledku tohto právneho úkonu uskutočnila predávajúca [REDAKOVANÉ] majetkovú dispozíciu - predaj nehnuteľnosti. Už vtedy by teda kupujúca musela konať s úmyslom, ktorého existencia by musela byť preukázaná aj zadováženými dôkazmi, získať byt do svojho vlastníctva bez toho, aby predávajúcemu zaplatila 1. splátku kúpnej ceny. Existencia takéhoto jej úmyslu, práve v čase uzatvárania kúpnej zmluvy, však vykonaným vyšetrovaním preukázaná nebola. V tejto súvislosti nie je možné neprihliadať na to, že iniciatíva vedúca k predaju predmetnej nehnuteľnosti vzišla od poškodenej [REDAKOVANÉ], resp. od jej manžela [REDAKOVANÉ], ktorý v tejto záležitosti konal v mene svojej manželky, vlastníčky prevádzanej nehnuteľnosti. Na jeho podnet došlo i k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011, predmetom ktorej bola prevádzaná nehnuteľnosť, a k následnému prevedeniu vlastníckeho práva na kupujúcu [REDAKOVANÉ].

... pri samotnom uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011 a vykonaní majetkovej dispozície - predaji nehnuteľnosti kupujúcej [REDAKOVANÉ], neboli poškodení [REDAKOVANÉ]

uvedení kupujúcou do omylu a nekonali ani v omyle. A to aj v prípade, ak by k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011 došlo spôsobom a za okolností, ako to popisovali oni. V takomto prípade totiž konali s vedomím, že uzatváraná kúpna zmluva je iba fiktívnym právnym úkonom, ktorý má slúžiť na získanie úveru z [REDAKOVANÉ] pre osobu kupujúcej [REDAKOVANÉ], keďže oni podmienky na poskytnutie takéhoto úveru bankou nespĺňali. Bolo iba vecou ich vzájomnej ústnej dohody s kupujúcou, ako bude následne s nehnuteľnosťou naložené - či, kedy a za akých podmienok bude „vrátená“ poškodenej [REDAKOVANÉ] do vlastníctva. Verzie poškodených a [REDAKOVANÉ] o obsahu tejto ústnej dohody sú však rozporné, a teda nespôsobilé viesť k vytvoreniu objektívneho záveru o tom, ako skutočne malo byť s nehnuteľnosťou následne, po uplynutí nejakej doby naložené.»

K sťažnostnej námietke sťažovateľky, že podvodný úmysel podozrivej bolo potrebné v danom prípade viazať na čas, kedy malo dôjsť podľa skutočnej dohody účastníkov k prevodu úveru, resp. vlastníctva nehnuteľností na tretiu osobu, prokurátorka krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení uviedla:

„Viazanie podvodného úmyslu kupujúcej [REDAKOVANÉ] k času, kedy mal byť uskutočnený prevod zvyšku hypotekárneho úveru na [REDAKOVANÉ] (asi jeden rok po uskutočnení majetkovej dispozície [REDAKOVANÉ]), a nie k času uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi predávajúcou [REDAKOVANÉ] a kupujúcou [REDAKOVANÉ] (s poukazom na skutočnosť, že prevod nehnuteľnosti bol simulovaným právnym úkonom a poškodení postupovali podľa tzv. disimulovanej zmluvy) v danom prípade možné nie je, a to práve z dôvodu, že v tomto čase poškodená [REDAKOVANÉ] žiadnu majetkovú dispozíciu nevykonávala ani vykonávať nemala. Vlastníctvo nehnuteľnosti totiž malo byť, podľa údajnej dohody medzi kupujúcou [REDAKOVANÉ] a predávajúcimi [REDAKOVANÉ], prevedené v čase jeden rok po uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011 z [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ], a teda poškodená [REDAKOVANÉ] rozhodne pri tomto právnom úkone (prevode vlastníctva na [REDAKOVANÉ]) do omylu byť uvedená nemohla, keďže ona žiadnu majetkovú dispozíciu vykonávať nemala.“

K ďalším skutočnostiam, podľa jej názoru odôvodňujúcim zastavenie trestného stíhania, prokurátorka krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení uviedla:

„Z vykonaného vyšetrovania vyplynulo, že podľa verzie poškodenej [REDAKOVANÉ] a jej manžela došlo k nezhodám ohľadne ďalšieho nakladania s nehnuteľnosťou, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011, medzi nimi a [REDAKOVANÉ] až po uplynutí doby viac ako jeden rok od uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy. Táto skutočnosť neumožňuje, aby bola kupujúcej [REDAKOVANÉ] subsumovaná existencia podvodného úmyslu už v čase uzatvárania tejto kúpnej zmluvy. Keďže podľa ich verzie kupujúca svoju časť ústnej dohody plnila a problémy nastali až po tom, ako malo dôjsť k prevedeniu predmetnej nehnuteľnosti na ďalšiu osobu - [REDAKOVANÉ], je nevyhnutné konštatovať, že neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že už v čase prevodu nehnuteľnosti na jej osobu konala spôsobom, ktorým by uvádzala poškodenú [REDAKOVANÉ] do omylu. Až v čase, kedy malo dôjsť k prevzatiu hypotekárneho úveru potenciálnym záujemcom o kúpu predmetnej nehnuteľnosti Mg. [REDAKOVANÉ], začala [REDAKOVANÉ] vystupovať ako reálna vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti a predkladať doklady preukazujúce, že zaplatila aj 1. splátku kúpnej ceny, ktorú však oni podľa ich tvrdenia od nej neobdržali. Do tohto okamihu ani nikdy a nikde nenamietali, že by prvú splátku kúpnej ceny od nej neobdržali. Takéto konanie kupujúcej je však aj v prípade pripustenia reálnosti verzie poškodených, ktorí však nepotvrdzujú zadovážené, najmä listinné dôkazy, iba konaním nerešpektujúcim uzatvorenú ústnu dohodu, konaním nečestným, v rozpore s dobrými mravmi, avšak nie konaním spôsobilým naplniť všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Poškodenými popísané konanie kupujúcej [REDAKOVANÉ] totiž preukazuje, že úmysel nedodržať podmienky dohody s manželmi [REDAKOVANÉ] nadobudla až po uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011, až vtedy, kedy sa rozhodla nepreviesť vlastníctvo k nehnuteľnosti naspäť na nich, resp. na inú osobu. V tomto čase, takmer rok po uzavretí predmetnej kúpnej zmluvy aj predložila doklady, ktoré dokumentujú, že prvú splátku kúpnej ceny predávajúcej zaplatila.“

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, ktorá popierala pravosť písomného čestného prehlásenia, v ktorom mala potvrdiť prijatie prvej splátky kúpnej ceny od podozrivej, prokurátorka krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení uviedla:

„V súvislosti s namietaním pravosti čestného prehlásenia [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 5. 2011 považujem za nevyhnutné poukázať na to, že bez predloženia tohto

dokladu preukazujúceho zaplatenie 1. splátky kúpnej ceny žiadateľkou o úver a kupujúcou [REDAKOVANÉ] do [REDAKOVANÉ], by jej banka úver, predstavujúci finančné prostriedky pokrývajúce 2. splátku kúpnej ceny, neposkytla. Z tohto dôvodu sa aj bez vyššie spomínaného záveru znaleckého dokazovania k pravosti podpisu [REDAKOVANÉ] na čestnom prehlásení zo dňa 19. 5. 2011, javí tvrdenie poškodených a predávajúcich manželov [REDAKOVANÉ], že listinné doklady preukazujúce zaplatenie 1. splátky kúpnej kupujúcou [REDAKOVANÉ] nevystavili a tieto neboli podpísané [REDAKOVANÉ], ako vysoko nepravdepodobné, nakoľko bez týchto listín by nedošlo k uvoľneniu finančných prostriedkov z úveru [REDAKOVANÉ], získanie ktorých bolo podľa ich vlastného tvrdenia primárnym dôvodom, pre ktorý kúpnu zmluvu zo dňa 11. 5. 2011 s [REDAKOVANÉ] uzatvorili. Uvedenú úvahu podporuje aj fakt, že do okamihu, kedy začala [REDAKOVANÉ] vystupovať ako reálna vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti a predkladať doklady preukazujúce zaplatenie aj 1. splátky kúpnej ceny, poškodená s manželom nikdy a nikde nenamietali, že by prvú splátku kúpnej ceny od nej neobdržali. Za akým účelom však k vystaveniu týchto dokladov došlo, a či ich obsah zodpovedá reálnej skutočnosti, však jednoznačne po vyhodnotení zadovážených dôkazov zodpovedať nemožno. Možno iba polemizovať o tom, či k ich vystaveniu poškodení [REDAKOVANÉ] pristúpili aj bez prevzatia finančných prostriedkov od kupujúcej [REDAKOVANÉ] - výlučne z dôvodu, že jej dôverovali a doklad o zaplatení 1. splátky kúpnej ceny bol potrebný pre poskytnutie úveru [REDAKOVANÉ], alebo k vystaveniu týchto dokladov došlo z dôvodu, že finančné prostriedky vo výške 713.333 € reálne od kupujúcej obdržali.“

K ďalším výhradám sťažovateľky, ktoré vzniesla v sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, prokurátorka krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení tiež uviedla:

„Časť zadovážených dôkazov, na ktoré poukazuje sťažovateľka, a to svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ], obsah SMS komunikácie [REDAKOVANÉ] s [REDAKOVANÉ] zo dňa 20. 8. 2012 a listinné dôkazy dokumentujúce realizovanie platieb za nehnuteľnosť prevedenú na [REDAKOVANÉ] (splátok hypotekárneho úveru, platieb za výkon správy a poistného) predávajúcimi [REDAKOVANÉ], odôvodňuje prijatie záveru, že uzatvorená kúpna zmluva zo dňa 11. 5. 2011 bola len simulovaným právnym úkonom,

ktorého účelom bolo zadováženie hypotekárneho úveru vo výške 500.000 € pre manželov [REDACTED]. Ďalšia časť dôkazov, ktoré predložila [REDACTED] (listinné doklady preukazujúce zaplatenie 1. splátky kúpnej ceny jej osobou) však tento záver spochybňuje. Tu však považujem za nevyhnutné poukázať na tú podstatnú skutočnosť, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 11. 5. 2011 nebol nikto z jeho účastníkov - ani poškodená [REDACTED] ani kupujúca [REDACTED], uvedený do omylu, a preto sa v súvislosti s týmto právnym úkonom, následkom ktorého bolo vykonanie majetkovej dispozície zo strany predávajúcej, kupujúca [REDACTED] podvodného konania vo vzťahu k predávajúcej [REDACTED] dopustiť nemohla. ... Namietanú nezákonnosť znaleckého dokazovania, predmetom ktorého bolo skúmanie pravosti podpisu [REDACTED] na čestnom prehlásení zo dňa 19. 5. 2011, považujem za neopodstatnenú. Originál tohto čestného prehlásenia zadovážil pre znalca [REDACTED] vyšetrovateľ PZ, ktorý ho pribral do konania za účelom vyhotovenia znaleckého posudku z odboru písomználectvo, odvetvie ručné písmo. Uvedený originál bol zadovážený z [REDACTED], a vzhľadom na závery podaného znaleckého posudku, ktoré korešpondujú aj so závermi znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetvie grafická diagnostika, nie je dôvod spochybňovať jeho správnosť a zákonnosť. To, že uvedený znalec vypracoval znalecký posudok aj na základe objednávky [REDACTED], so zhodným záverom, nepovažujem za takú skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá spochybniť jeho závery o skúmaní pravosti podpisu [REDACTED] na skúmanej listine. Z výpovede [REDACTED] v procesnom postavení svedkyne vyplynulo, že [REDACTED] jej na jej požiadanie predložil dva originály čestného prehlásenia, z ktorého jeden dala do [REDACTED] a jeden si ponechala. Mohla teda ako objednávateľka predložiť znalcovi taktiež originál skúmaného dokladu, rovnako ako vyšetrovateľ. Podstatné je však v danej veci to, že vyšetrovateľ PZ originálom skúmaného listinného dokladu disponoval, tento znalcovi predložil a znalec [REDACTED] sa jeho skúmaním pre účely trestného konania zaoberal a do trestného konania predložil znalecký posudok, ktorého predmetom bolo skúmanie tohto originálu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nepovažujem za potrebné dopĺňať zistený skutkový stav veci o zadováženie kompletného úverového spisu z [REDACTED] za účelom zistenia, aké doklady poskytla [REDACTED] banke v súvislosti s preukázaním zaplatenia 1. splátky kúpnej ceny, a rovnako ani za účelom zadováženia originálu príjmového pokladničného dokladu zo dňa

11. 5. 2011 údajne vystaveného [REDAKOVANÉ], ktorým zjavne nikto nedisponuje, resp. ho nemôže do trestného konania predložiť. Na margo námietky, že [REDAKOVANÉ] nemohol príjmový doklad zo dňa 11. 5. 2011 podpísať ani peniaze od [REDAKOVANÉ] prevziať, nakoľko mal vtom čase zlomenú pravú ruku v oblasti zápästia a ešte sa aj nachádzal na rokovaní v Košiciach s osobami, ktoré vyšetrovateľom PZ vypočuté neboli, uvádzam, že túto námietku taktiež nepovažujem za opodstatnenú, a to s poukazom na všetky okolnosti daného prípadu. K vystaveniu tohto dokladu [REDAKOVANÉ], k jeho podpisu ako aj k prevzatiu peňazí jednak mohlo dôjsť v rôznom čase, keďže vklad do katastra nehnuteľností bol podaný až 19. 5. 2011 a v tento deň aj bolo [REDAKOVANÉ] vystavené čestné prehlásenie o prevzatí 1. splátky kúpnej ceny od [REDAKOVANÉ], a jednak mohlo dôjsť k prepočítaniu peňazí za použitia počítačky peňazí alebo za pomoci [REDAKOVANÉ].“

Na základe skutočností uvedených v napadnutom uznesení prokurátorka krajskej prokuratúry dospela k záveru, že „je nevyhnutné stotožniť sa s argumentáciou vyšetrovateľa PZ, vyslovenou v odôvodnení zastavujúceho rozhodnutia, o absencii naplnenia všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pre ktorý bolo v danej veci trestné stíhanie vedené“, a preto sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa ako nedôvodnú zamietla.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie konštatuje, že napadnuté uznesenie prokurátorky krajskej prokuratúry, ktorého podstatné časti už boli citované, nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Prokurátorka krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska (aj v kontexte sťažovateľkou vznesených námietok v jej sťažnosti proti uzneseniu policajta, pozn.) akceptovateľným spôsobom objasnila, prečo považovala uznesenie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania, vydané po tom, čo bolo obvinenie vznesené konkrétnej osobe už právoplatne zrušené, za vecne správne a zákonné, pričom svoje závery o nenaplnení zákonných znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu primeraným a logickým spôsobom odôvodnila. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že postupom

prokurátorky krajskej prokuratúry a jej napadnutým uznesením došlo k popretiu zmyslu a účelu vo veci aplikovaných právnych noriem.

Vo vzťahu k podstate výhrad sťažovateľky, ktorá v konečnom dôsledku namieta nedostatočné zistenie (resp. nesprávne vyhodnotenie) skutkového stavu orgánmi prípravného konania v jej veci, ústavný súd opätovne pripomína, že jeho úlohou nie je dopĺňať, resp. suplovať činnosť orgánov činných v trestnom konaní a zisťovať (objasňovať) skutkový stav, ako ani nahrádzať ich právne závery svojimi vlastnými. Do právomoci ústavného súdu patrí dohľad nad zlučiteľnosťou účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd tiež už opakovane judikoval, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo účastníka (strany) konania na úspech vo veci v tom zmysle, že príslušný orgán verejnej moci rozhodne v jeho veci podľa jeho predstáv (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodiť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľ'a trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje aj právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“,

ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do jej konkrétnych subjektívnych práv.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie prokurátorky krajskej prokuratúry, ako ani postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nevykazujú také ústavné relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie bolo reálne možné dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018